

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ
ΛΙΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 9ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 30 Ἰανουαρίου 1860.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΠΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε ἀριθ. 7 καὶ 8.)

Τώρα ὅπου καλὰ ἢ κακὰ ἐγνωρίσαμε τὸ καμαρὸ τοῦ σιῆρ Μένεγο, ἃς προχορήσωμε στὴ διήγησί μας.

Ἡ σιῆρα Μενεγίνα ἤρτε, μόλις μᾶς ἄκουσε, νὰ μᾶς μπάτη εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, μὲ οὐλοὺς ἐκιοῦς τζοῦ κκαλοῦ; τρόπους π' ὄχουν ἢ ἀρκόντησαι; κάθε πρώτη τοῦ χρόνου, καὶ ἀρκινήταμε τὴν κουβέντα.

— Τί μοῦ κακοφαίνεται ὅπου δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Νιόνιος! (τὸν σιῆρ Μένεγο τὸν ἔλεγαν Διούση καὶ ἡ γυναῖκά του τὸν ἔλεγε χαϊδευτὰ Νιόνιο).

— Δὲ βλάθει ἀρκόντησαι, εἶσαι ἢ ἀρεντιὰ σου ὅπου τὸν ἀντι-κατασταίνεις; ἐξάιρετα.

— Οὐμ! κάνει ἡ σιῆρα Μενεγίνα, πρὸς ἀπάντησίν τοῦ κομπλιμέντου μου ὅπου δὲ θὰ νὰ κατάλαβε, καὶ γιὰ ν' ἀλλάξη τὴν κουβέντα, βρωτάει χιμογελῶντες καὶ σουρορόντες τὸ σιῆρα, τὸ φίλο μου—Τί κάνει ἡ Κθρία σας;

— Καλὰ εἶναι σὰς προσκησέει, ἀποκρίνεται ὁ Νικολῆς; ποῦ δὲν ἐμπόριε νὰ βαστάξη τὰ γέλοια, γιὰτὶ εἶχε παραιτηρῆσει πῶς

ἡ σίβρα Μεγεῖνα εἶχε βυμμένα τὰ φρύδια τῆν σὲ τρόπο ὁποῦ
ἐφαινό-ανε σὰ μασκαράδα.

— Ὁ Νιόνιος προβατεῖ ἀπὸ τὰ χρᾶματα γιὰ νὰ προφτάσῃ
τῆν ἐπίσκεψίς του, καὶ μ' ἄφησε μοναχὴ νὰ δέχωμαι ! καὶ σὰς
βεβαιώνω πὼς ἐβαρέθηκα κρόλες. !

Σ' ἄλλο στόμα ἐτοῦτο δὲν ἤθελ' εἶναι ἓνα κομπλιμέντο γιὰ
μᾶς, ἀλλὰ σὶὸ στόμα τῆν σίβρας Μεγεῖνας δὲν ἦτανε τίποτ' ἄλλο,
εἶχε λίγο νὰν τὸν πῆ καὶ τὸν εἶπε.

— Ἢ ἀρκοντοπούλαις σὰς τί κάνουνε;

— Καλὰ εἶναι τὰ δύστυχα ἡ Φροσύνη διαβάζει τὸ μυθιστό-
ρημὰ τῆν καὶ ἡ Θέκλα τὴν Παλαιὰ Διαθήκην.

— Εἶναι περίεργο ν' ἄχουνε γούστα τόσο διαφορετικὰ!

— Εἶναι βλέπετε ἡ διαφορετικὴ ἀνατροφή ὁποῦ ἐλάβανε, ἡ
Θέκλα ἀνατράφηκε ἀπὸ τὸν μπάρμπα τῆν τὸν παπᾶ ὁποῦ τὴν
ἔκαμε σχεδὸν Θεολόγο, καὶ ἡ Φροσύνη δὲν ἠέλησε νὰ δοθῇ ποτὲ
νὰ σπουδάξῃ τίποτε τῆν προκοπῆς παρὰ οὔτε τὴν ἡμέρα στὰ
μυθιστορήματα.

Μὲς τὴν ὥρα ἐμπαινε ἡ Φρόσω, ἦτανε ὡς δεκάξην χρονῶνε ἄ-
σπρη, ροδοκόκκινη, ξανθὴ καὶ μὲ ἓνα ζευγάρι μάτια ποῦ δὲν ἐχαμ-
πῆλωνε παρὰ ὄντες ἤλεγε τῆν πέση τίποτ' ἄλλο γάμου, μᾶς ἐπίασεν
ἀπὸ τὸ χέρι μὲ μεγάλη χάρη, μᾶς ἐρώτησε γιὰ τὰ σπῆτια μας
καὶ ἐπῆγε καὶ ἔκατ' ἔκοντὰ στὴ μάνη τῆν σὰ νάθελε πάει νὰ
κάτ' ἔκοντὰ σὲ μίαν τῆν φιλονάδα.

— Καὶ τί καλὰ ἐδιαβάζετε Κυρ. Φρόσω;

— Τὰ ἀπόκριφα τῶν Παρησίων, καὶ μ' ἀρέσουνε πολὺ.

— Τὰ διαβάζετε γαλλικὰ φυσικὰ;

— Οὔτε, κατὰ δυστυχίαν δὲν ἤξέρω γαλλικὰ, γιὰτὶ ὁ σιορπά-
ρες μου ἐτίγκουνεούτηκε νὰ μοῦ πάρῃ δάσκαλο, καὶ μοῦ λέει πὼς
μιανῆς κοπελὸς φθάνει ἡ γλώσσά τῆν.

— Ὁ σιορπάρες σου μπορῇ νὰ ἔχῃ τὰ δίκη του, ἐκείνο ὁ-
μως ὁποῦ εἶναι βέβαιον εἶναι πὼς ἤλεγε διασκεδάζετε πολὺ πε-
ρισσότερον ἢν τὰ διαβάζετε ὅπως ἐγραφτήκανε.

— Μοῦ τὸ λέει καὶ ἡ Νένη Τζαρουχᾶ, ποῦ κείνη ξέρει τὰ
γαλλικὰ καλλίτερα ἀπὸ τὴν γλώσσά τῆν.

— Ὡ βέβαιον πρέπει νὰν τὰ ξέρῃ καλλίτερα, περὶ τῆν ἡ μάνη,
γιὰτὶ ἡ μαῦρη ἑλληνικὰ δὲν ἤξέρει οὔτε νὰ διαβάσῃ!

— Μῆτερ δὲν κράζεις τὸν Πίπτην ποῦ θέλει νὰ μὲ φανακίσῃ!

Ήτανε ἡ φωνὴ τῆς σιόρα Θέκλας, ποὺ στοχαζόμενη πῶς δὲν εἶναι κανεὶς, ἐρχότουνε νὰ μολοῆσῃ τὸν Πίππη, ὁ Πίππης ἦτανε τὸ παιδί τὸ μονάκριβο τοῦ σιόρ Μένεγου. Ὁ σιόρ Πίππης κατακόκκινος, ὅλος βρώμιος ἀπὸ καφῆ, κομῆτο καὶ παμπουρλέδες, βασιτώντες εἰς τ' ὄνα του χέρι ἕναν τζαρλατάνο ποὺ τ' ὄλλειπε τὸνα ποδάρι, καὶ στ' ἄλλο ἕνα κομμάτι μαντολάτο καὶ μὲ τὴ μοδιὰ του γιομάτη ἀπὸ παστέλια ἐπαρρησιαζότουνε γιὰ ν' ἀπολογηθῇ.

— Δούλη σας Κύριοι! κάνει ἡ Κυρ. Θέκλα μόλις μᾶς εἶδε, καὶ χωρὶς νὰ ταραχθῇ ξακολουθεῖ τὰ παράπονά της.

— Θεέ μου, δὲν ἤξεύρω ὅποιαν ἀνατροπὴν δίδεται αὐτοῦ τοῦ παιδαρίου, εἶμαι εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ὅπου ἀναγινώσκω ἕνα πολὺ δεινὸν χωρίον τῆς Γενέσεως, καὶ τίς θὰ τὸ πιστεύσει αὐτὸς ὁ τρελὸς ἐρχεται κάθε στιγμὴν καὶ μὲ ζαλίζει!

— Ὁ ἡ ψευτρίνα! φωνάζει ὁ Πίππης, ἦτανε μάνα, μὰ τὸ Θεὸ στο παρεθῆρι καὶ ἐπέταε τ' ἀδελφοῦ τοῦ Παγῆ, ἐκιοῦ μὲ τῆ μπαρμπέταις ἕνα κοντζά μου κομμάτι κομῆτο θηλικωμένο σ' ἕνα γράμμα, καὶ γιὰ τὴν εἶδα καὶ τζ' εἶπα πῶς θὰ στ' ὀρίσω ἦρτε τώρα νὰ μὲ μολοῆσῃ. χι! χι! χι!..!

Ἡ κατηγορία ἦτανε πάρα πολὺ ξάστερη γιὰ ν' ἀντικρουσθῇ, ἔλεγα λοιπὸν πῶς ἡ σιόρα Θέκλα, μὲ οὐλο τζη τὸ Sang froid καὶ τὰ ἑλληνικά τζη ἤθελε τὰ χάσει! μὰ τὴν ἔσφαλα...

— Ἀδιάνθρωπον, ζωάριον ὀλίγον θέλω νὰ ἔλθω νὰ σοῦ σπάσω ἐκεῖνο τὸ λερωμένον προσωπάριον, δὲν πταίεις ὁμως ἐσὺ, πταίουν εἰ γεννητόρες σου διότι φέρονται πρὸς ἐσὲ μὲ μεγάλην ἀδυναμίαν! ἀλλ' ἄς τρέμουν μὴ τὴν πύθουν ὡς τὸν Ἀρχιερέα Ἡλί!

— Δούλη σας Κύριοι! καὶ μὲ τοῦτο φεύγει.

— Ναῖσκει! ναῖσκει! ἐμουρμούριζε ὁ Πίππης γιὰ τὴν δὲν τὴ μολογᾶ ποτὲ σ' ὅτι κάνει, καὶ ἐπροχθὲς τὸ βράδυ ὅπου ἐκουδέντιαζε ἀπὸ τὸ παρεθῆρι μὲ τὸ μπάμπυκα τοῦ Στεφανῆ ἐκεῖνὸν τὸ μεγάλο...

— Σκασμὸς! φωνάζει ἡ σιόρα Μενεγίνα, μὴ μπένης ποτὲ τζη κουδέντες τοῦ μεγαλυτέρωνε.

Ἡ Φρόσω ἦτανε ξερὴ ἀπὸ τὰ γέλοια. — Τέλος πάντων ἡ ἡσυχία ἐπέστρεψε, ὁ Πίππης ἐπῆε καὶ ἐκατῆσε σὲ μίαν ἄκρη τοῦ καμαροῦ μὲ τὰ παιγιδιὰ του, καὶ ἐμεῖς ἐπῆραμε τὰ καπέλα μας καὶ ἀφοῦ ἐκάμαμε τὰ κομπλιμέντα μας, ἐρύγαμε περὶ μὲνοὶ ἀπὸ τὰ γέλοια μὲ τὸ σιόρ Μένεγο π' ὀπρὸβᾶτε πρωτοῦ χαρᾶς γιὰ νὰ προφίση τῆς ἐπίσκεψῆς του, μὲ τὸ καμαρό του, μὲ τὰ

φρόδια τῆς γυναικός του και μετὴν θυγατέρα του ὅπ' ἔκανε τὴν ἀγάπη μὲ τὴν Ἀγίαν Γραφή στο χέρι καὶ τοῦ ἐχάριζε μαντολάτα μὲς τὰ γράμματα τοῦ αγαπητικῶνε τῆς.

Ἐπήγαμε στο σπῆτι τοῦ φίλου μου ὁποῦ εὐρήκαμε ἔτοιμο ἕνα καλὸ γιόμα, τ' ἀπόγομα ἐβγάκαμε καὶ ἐπροσθήσαμε, τὸ βράδυ ἐπαίξαμε καὶ τὴ νύκτα ἐκοιμηθήκαμε. Ἐῤῥι ἐπεράσαμε τὴν πρώτη μας μέρα τοῦ χρόνου.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΙΝΩΔΙΑ.

Ἀφοῦ τὸ Θέατρον κατέστη τὸ μόνον ἀντικείμενον τὸ ἄρχον καὶ ἐπικρατοῦν εἰς τὰς συναστροφάς μας, τὸ συνεντευκτήριον τῆς κομψῆς μας γερωντονεολίας, τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ἰμέγα τῶν καθημερινῶν μας ἐνασχολήσεων, τὸ κέντρον καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ κοινωνικοῦ μας κυκλίσκου, οὐδὲ στιγμὴν καὶ ἡμεῖς δυστάζομεν νὰ δικυκλινεύσωμεν τὴν δημοσιογραφικὴν μας ἐλαχίστην ἀξιοπρέπαιαν, χορηγοῦντες εἰς αὐτὸ τὸ μοναρχικὸν σκῆπτρον τῶν μικροσκοπικῶν μας σελίδων. Ἐσπέραι εἰς ὄφελος τοῦ δεινοῦ ἢ τῆς δεινῆς, καθ' ἑσπέραν διαδέχονται, ἑσπέραι εἰς ὄφελος τῆς δεινῆς ἢ τοῦ δεινοῦ, καὶ πόσαι ἐπιζήμιοι ἡμέραι ἀνατέλλουσι τοιοῦτοτρόπως διὰ τὸ φιλόμουσόν μας καὶ γενναῖον κοινόν! Εἰς τὸν γενικὸν τοῦτον κατακλυσμὸν τῶν θεατρικῶν προσκλητηρίων, σῶον καὶ ἀσφαλὲς μόνον ἐπιπλῆει, ὡς ἄλλη κιβωτός, τὸ ταμεῖον τῶν ἐργολάβων, ὁ Πρεσβύτερος δ' αὐτῶν ὡς ἄλλος Νῶε, ρίπτει μετὰ τοῦ Σὴμ, Χαμ, καὶ Ἰάφεθ, ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἀσφαλείας του, βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τῶν πνιγομένων καὶ βλέμμα φιλαρεσκείας εἰς τὸ τετράκλειδον κιβώτιον δυνάμει τοῦ ὁποῦοῦ δύναται νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὴν γενικὴν ταύτην μας καταστροφὴν!.. Τὰ προσκλητήρια ταῦτα συνοδεύονται ὡς εἰκὸς πάντοτε ἐκ τῶν ἐμφαντικῶν συστάσεων τῶν σχετικῶν πατρῶνων καὶ ἐφόρων τῶν ὠραίων τεχν(ητρι)ῶν, πρὸς δε θεατρικὰ ἀντιπολιτεύσεις — κόμματα — ἔφοδοι — πολιορκίαι, στρατηγήματα — σινθῆκαι — προπαρτακτεναὶ γελοῖαις πομπώδεις, πρὸς ἐμφύχωσιν θεατρικῶν τινῶν ἀδυναμιῶν — θεατροραδοργίαι καὶ θεατροαποδοργίαι — ἐγκαταλείψεις ἀπὸ τῶν ἀποδοτικῶν ἐπιχορηγηθέντων καὶ ἐπὶ πάντων ὅλων ἐπεμφορῶν τοῦ ἐνλογημένου

εκείνου ἐπαρχιωτικοῦ πνεύματος !!!... Τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; ὑπάρχουσι καὶ Κυρίαὶ αἵτινες εἰς τὴν γενικὴν ταύτην θεατρομα-
νίαν, εἰς τὸν πάνδημον τοῦτον ὄργασμὸν δὲν μένουσι ἀπλοὶ θεαταί,
ὧ πολλοῦ γε καὶ δεῖ ! μάλιστα ἵνα μὴ φανῶσι τῶν ἀνδρῶν
κατώτεροι, ἐξέλεξαν καὶ αὐταὶ τοὺς προτέγες των, ἦτοι καλλισθ-
θητικὰς συμπαθείας, ἐπομένως, ἡ μὲν ἐμψυχώνει δι' ἐνθαρρύν-
τικῶν νευμάτων τὸν Βαρύτονον, ἡ δὲ χειροκροτᾷ τὸν Βαθύφθογε-
γον, καὶ ἄλλη τέλος ἐξακοντίζει περιπαθέστατα καὶ φλογερώτατα
βλέμματα πρὸς τὸν Ὁξύφθογγον, ΔΑΚΝΟΥΣΑ ΚΑΙ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ
ΔΑΚΤΥΛΑ !!!... Οὕτως τῶν πραγμάτων ἐχόντων, ἄσμενοι προμαν-
τεύομεν εἰς ὄλους καὶ εἰς ἓνα ἕκαστον τοῦ εὐτυχοῦς τούτου Θιάσου
εὐτυχεῖς ἐσπέρας, ἀφοῦ καὶ τὸ ὥραϊον μας φύλον τοσοῦτον ὑπὲρ
αὐτῶν ἐνδιαφέρεται.

Ἐν τούτοις ἡ ἐργολαβία μας κλαίει καὶ ὀδύρεται διὰ τῶν
ἐξιδῶν ὑπερβάντων τὰ ἔσῳδα, τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐπιχειρήσεώς
της θ' ἀποβῆ πρὸς αὐτὴν ζημιωδέστατον, διὸ καὶ ἠναγκάσθη
ἐναντίον τῶν ὑπαγορεύσεων τῆς τετραπλῆς τῆς συνειδήσεως
νὰ ἀπολογισθῆ εἰς τὴν Κυρίαν Βουρατῆνην. (τὴν ἄλλην πρώτην
γυναῖκα) ὅλα τὰ ἔξῳδα τῆς ἐσπερίδος της, ἀντὶ τοῦ ἡμίσεως, καθὰ
φέρει τὸ συμβόλαιόν της, ἡ διαφορὰ αὕτη συνίστατο εἰς πέντε
δίστηλα, ποσὸν καὶ μὲν οὐτιδανὸν ἀλλὰ τὸ ὅποιον δύναται νὰ
συντελέσῃ εἰς τὴν ἐξίσωσιν τῶν λογαριασμῶν τῆς ἐργολαβίας, ἡ
τούλάχιστον νὰ ἐλαττώσῃ τὸ d e f i c i t τοῦ ταμείου της! Συναι-
σθανόμενοι καὶ ἡμεῖς τὴν δυσάρεσθόν της θέσιν, τὴν ἐπιβαλλούσαν εἰς
αὐτὴν καὶ μέτρα καὶ μέσα ὅλως ἀπάδοντα εἰς τὰ γενναίως φρονή-
ματα, τολμῶμεν νὰ τῇ συμβουλεύσωμεν νὰ προσδιορίσῃ ἐσπέραν
καὶ αὐτὴ πρὸς ὀφελὸς της, ἐκδίδουσα τὸ ἐπόμενον προσκλητήριον:

ΘΕΑΤΡΟΝ Ο ΚΕΦΑΛΟΣ.

ΑΛΛΟΚΟΤΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΗΣ

ΚΑΘΑΡΑΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

Πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐργολάβων τοῦ Θεατρικοῦ ἔτους 59-60.

Πρόγραμμα τοῦ Θεάματος

Ἄπρος Α΄.

Τετραψῖδα « Εἰπάσθε ἢ δὲν εἰπάσθε »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΑΠΟΤΕΟΥ

Μελοδράματος, «Οἱ Ἐργολάβοι» ἐκτελεσθησομένη ἐν πλήρει δρι-
χίστρᾳ ὑπὸ τῶν ἀποζημιωθησομένων.

Μέρος Β'.

Διωδία μὲ σκολιότητα ἐπὶ τοῦ θέματος « Τράει, τράει, τράει
τὴν πήρανε καὶ πάει, » ἐκτελεσθησομένη διὰ Κλαρίνου καὶ
Σάλπιγγος ὑπὸ τοῦ Κ. Γ. Μολφέτη τοῦ καὶ βιολαντζῆ λεγομένου,
καὶ τοῦ Κυρ. Α. Προκόπη, οἵτινες φιλοφρόνως προσφέρονται.

Μέρος Γ'.

Διωδία « Ἄς λογαριαστοῦμε » ἐκ τοῦ μνησθέντος Μελοδρά-
ματος, ἐκτελεσθησομένη ἐκ τῶν δύο μᾶλλον διαφωνούντων
Ἐργολάβων.

Μέρος Δ'.

Κωμῳδία γελοιοδεστάτη εἰς τέσσαρας πράξεις « Τὴν ἔπαθαν
οἱ Νικολάκιδες » ὑπὸ τῶν Φιλοδραματικῶν Νέων, οἵτινες συνήθως
προσφέρονται.

Μέρος Ε'.

Πλαστικαὶ εἰκῶνες : Τὰ Βασανιστήρια τοῦ Προκρούστου, — Ὁ
Πύργος τῆς Πείνης, — Ἡ Πυργοποιία, ὑπὸ τῶν Ἐργολάβων, τῆς
Μελοδραματικῆς Ἑταιρίας, καὶ τῆς ἰσοβίου Εὐγενούς Ἐπιτροπῆς.

—ο—

Ἴδου, φιλόμουσοι καὶ γενναῖοι Συμπολίται, τί προσφέρομεν εἰς
Ἑμᾶς πεπειθῶτες ὅτι ἡ τρυφερά Σας καρδιά, ἡ περιοδικῶς
συγκινουμένη εἰς τὰς προσκλήσεις ξένων, δὲν θέλει φανῆ ἦτον
πρόθυμος, οὐχὶ νὰ εὐεργετήσῃ ἀλλὰ νὰ ἀποζημιώσῃ τέσσαρας
Συμπολίτας, οἵτινες ἐπιδιώκοντες μόνον καὶ μόνον τὸ Συμφέρον,
τὴν διανοητικὴν ἀνάπλασιν, καὶ τὴν μόρφωσιν τῆς καλλιαισθησίας
Σας, ποσῶς δὲν ἐδύσταζαν νὰ φορτωθῶσι τὸ ἀτλάντειον βάρος
τῆς Θεατρικῆς ταύτης ἐπιχειρήσεως.

Τὸ Θέατρον ἐν πλήρει σκοταψίᾳ.

Ἀρχεται εἰς τὰς ὥρας 7 1[2

Ο ΒΑΡΥΤΟΝΟΣ Κ. ΣΟΥΤΕΡ.ΙΟΣ

Κατὰ τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης Πέμπτης 28 ἡνωμένου
ἔτ. ἑλλ. ἐλάμβανε χώραν ἡ πρὸς ὄφελος τοῦ Α. Βαρύτονου πα-

ράστασις, τοῦ θεάτρου φωταγαγομένου καὶ ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν· Ἡ δημοτικότης καὶ ἡ ἰκανότης τοῦ Καλλιτέχνου τούτου τῶ παπαρήγαγεν φίλους, προστάτας καὶ θιαστὰς εἰς ὄλας τῆς Κοινωνίας μας τὰς τάξεις πρὸ πάντων δὲ μεταξὺ τοῦ Λαοῦ· ἀναριθμητον ὄθεν συνέρυσεν τὸ πλῆθος κατὰ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ἡ Πλατεία ἐκινδύνευεν νὰ καταχωσθῇ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν συμπιεζομένων ἀνθρωπέων στιβάδων—ἄπαντα τὰ θεωρεῖα Κυριοστόλιστα καὶ τὸ ὑπερῶν παρίστα, καθ' ὅλην του τὴν ἔκτασιν, πυριμίδας εὐθύμους νεουσοῶν κεφαλῶν. Ἡ παράστασις δ' ὅλη ἦτο συνεχῆς καὶ θοριβώδης θρίαμβος διὰ τὸν εὐεργετούμενον, ὅστις μικροῦ ἐδέησε νὰ ταφῇ ζῶν ὑπὸ τὰς βολὰς τῶν ἀνθέων, τῶν στεφάνων, τῶν περιπετρῶν καὶ τῶν χρυσογραμμμάτων στιχαρίων· ὅτε δὲ εἰς τὴν ἴ. Πράξιν τοῦ Σουλίου ἐπορουσιάζετο μὲ τὴν Σημαίαν μας, τότε δὲ τότε ὁ ἐνθουσιασμὸς ἔφθανε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, τρίχρωμος δὲ Σημαία τῶ ἐβρίπτετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὴν ὁποῖαν δραξάμενος ἤνωνε μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς, ἦτο ἐκεῖνη ἔκφρασις εὐχῆς ψυχῆς ἐλευθέραις!.. Σώσωμεν τὸ θέατρον καὶ ἀπὸ ἐν καὶ μόνον αἷτημα ἐμπνεόμενον ἀπεκρίνετο διὰ ἐπευφημιῶν καὶ ζητοκραυγῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν τοῦ υἱοῦ τῆς Αὐσωνίας, ἥθελεν εἰπεῖ τις ὅτι Θεόμυθος Προφήτης, ἀναγινώσκων τὴν βίβλον τῶν ἐσομένων, ἤνωνε τὰ σύμβολα τῶν δύο ἀδελφῶν ἔθνων—Ἄριστος ὁ οἰωνός, ὦ Σουτερὶ καὶ τὸν δεχόμεθα, ἀν οἱ συμπαθεῖς τῆς κοινῆς δυστυχίας δεσμοὶ μᾶς προσπελαζῶσιν ἄς μᾶς ἐνώσῃ καὶ κοινὴ ἀποκατάστασις!

Διεκρίνετο τὰ μέγιστα κατὸ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο καὶ ἡ πρωταγωνιστρία Κ. Τούρκη, ἥτις μετὰ πλείστης ὀσης ἐπιτυχίας διετραγῶδει τὴν Χαίδω.

Τὸ ποσὸν τοῦ εὐεργετήματος, ἀνάλογον μᾶλλον εἰς τὰς οἰκονομικὰς μας δυσχερείας ἢ εἰς τὴν καλὴν μας πρόθεσιν, ἔφθασεν μολαταῦτα εἰς δίστυλα 260 ἐπὶ τοῦ δίσκου, πληροφορούμεθα ὅμως ὅτι πολλοὶ Κύριοι μελετῶσι νὰ κίμωσι ἰδιαιτέρως ἀποστολάς.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΔΙΑΛΟΓΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΕΠΙΜΟΡΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΟ ΜΗΕΟΧΡΙΟΥ

— Διατί — μου ἔλεγε προχθὲς ἓνας φίλος μου — διατί, μόλις ἐδημοσιεύθηκεν τὰ «Κάλανδα» εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν

«Αὐτὸς ἡ ἀποθήκη,» μερικὰ ἀρχοντόπωλα ἐταρχθῆκαν
ταῦτα, ὥστε ὁποῦ ἀπὸ τὸν πολὺ τους θυμὸ ἐκαταντήσανε μανιακοὶ
καὶ τοῦ ἴδιου μέσα ἔνα σπεταρὸ τόσες βρисиές, ὁποῦ οὔτε
νὰ τι γὰ μὰ λιδες; . . .

— Αἰ φίλε μου, — τοῦ ἀποκρίθηκα — μίαν φορὰ ἕνα παιδάκι
ἐγὼ εἶπε σὸ φόρο καὶ ἐρώναζε: «μὰ πετροῦλα θὲ νὰ βίξω, πομ-
πιορίνον θὰ κτυπήσω» καὶ μέσα ἀπὸ περισσοτέρους ἀπὸ χί-
λους ἀνθρώπους ὁποῦ ἦτανε ἕνας ἐπετάχτικε καὶ τοῦ εἶπε: «ἰδὲ
κατὰ μὴ μὴ περὶ ἐμὲ γιὰ τὸ σπῆω τὰ μούτρα.» Ἔτσι τὸ-
ποῦ καὶ τὰ ἀρχοντόπωλα ἐκεῖνα εἶπα γιὰ ἐκεῖνους
τοὺς αγέραι, ὁποῦ βασταίνουνε τὴ σημαία τοῦ ριζοσπαστισμοῦ
θελοκρατίᾳ κτλ. καὶ ἐκεῖνοι τόπειραν ἀπάνου τους, καὶ διὰ
τοῦτο ἐθυμώσανε.

— Ἄλλ' ἀρ' οὐ καὶ ἐοῦ δὲν τοὺς ἐμελετοῦσες κατ' ὄνομα
: περὶ τοῦ ἴσου πῶς ἔγραψες γιὰ δαύτους;

: Ποῖς τοῦ ἴσου; Ὁμορφῆ ἐρώτησι! Ὁ κόσμος, πῶρριξε μὲ
μὴς τὰ μάτις τοῦ ἀπάνου τους, καὶ ἡ συνείδησί τους, ὁποῦ ἀμέ-
ως τοὺς ἐκέντησε.

— Ὅσο γιὰ τὸ πρῶτο τὸ πιστεύω, ἀλλὰ τὸ δεῦτερο συχῶ-
ριστὸς μὲ νὰ μὴν τὸ παραδεχθῶ.

— Καὶ διατί;

— Διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον: ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ΔΕΝ
ΕΧΟΥΝΕ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙ.

Εἰς τὴ παρατήρησι ἐτούτη τοῦ φίλου μου μὴν ἠξεύρωντας τί
νὰ ἀποκρ.θῶ, ἐσιώπησα. Ἐσυλλογίσθηκα μόνον πῶς, σὰν ὁποῦ
ἔχει περισσοτέρη ἡλικία, ἔχει καὶ περισσοτέρη πείρα καὶ γνωρί-
ζει τοὺς ἀνθρώπους καλλίτερα ἀπῶτι τοὺς γνωρίζω ἐγώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ »:

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ